

РЕШЕНИЕ

№ 11644

гр. София, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20221110122399 по описа за 2022 година

Производството е образувано е по искова молба с вх. № 84688/28.04.2022 г., с която ЗАД „Армеец” АД е предявило срещу СО по реда на чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, обективно кумулативно съединени: 1/ иск с правно основание чл. 213, ал. 1, КЗ (отм.) вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД за сумата от 439,39 лева, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по застраховка "Каско" за увреден лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ от застрахователно събитие, реализирано на 23.01.2016 г., в гр. София, на бул. Ломско шосе № 263, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 26.03.2021 г. до изплащане на вземането; 2/ иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 103,85 лева, представляваща лихва за забава за периода 26.03.2018 г. – 26.03.2021 г., за които суми на 31.03.2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 17253/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Със заявление вх. № 23022463/26.03.2021 г. ищецът е поискал издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу Столична община за суми, както следва: 1/ сумата от 439,39 лева, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по застраховка "Каско" за увреден лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ от застрахователно събитие,

реализирано на 23.01.2016 г., около 17:10 часа, в гр. София, на бул. Ломско шосе № 263, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 26.03.2021 г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 103,85 лева, представляваща лихва за забава за периода 26.03.2018 г. – 26.03.2021 г. На 31.03.2021 г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК. Ответникът е подал възражение по чл. 414 ГПК в законоустановения срок. Ищецът е уведомен за възможността да предяви иск за установяване на вземането си на 30.03.2022 г. Исковата молба е подадена на 28.04.2022 г. /в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК/.

Ищецът твърди, че на 23.01.2016 г., в гр. София, на бул. Ломско шосе № 263, водачът на лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ, реализирал ПТП в необезопасена дупка на платното за движение. Поддържа, че пътното платно, където е реализирано процесното събитие е публична общинска собственост, от което следва, че поддържането, ремонта и обезопасяването на същото е задължение на ответника. Твърди, че процесното събитие е настъпило в срока на застрахователното покритие по договор за застраховка „Каско ” на МПС, съгласно полица № 0306Х0174159, със срок на застрахователно покритие от 28.12.2015 г. до 27.12.2016 г. Поддържа, че след настъпване на застрахователното събитие в ЗАД „Армеец” АД е подадено уведомление за щета, във връзка с която е образувана щета № 10116030100527, във връзка с което е извършен оглед и опис на причинените щети. Поддържа, че била извършена експертна оценка, която определила застрахователно обезщетение в размер на 429,39 лева, която е преведена по банкова сметка на собственика на увредения при процесното произшествие автомобил. Ликвидационните разноски били в размер на 10,00 лева. Поддържа, че до ответника е изпратена регресна покана за доброволно заплащане на претендираната в настоящото производство сума, но задължението не е изпълнено. Моли се за уважаване на предявения иск. Претендират се разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК от името на ответника е депозиран отговор на исковата молба, с който се оспорва предявеният иск. Оспорва се наличието на валидно възникнало застрахователно правоотношение между ищцовото дружество и собственика твърдения в исковата молба увреден автомобил. Излагат се съображения, че с исковата молба не се обосновава механизма на ПТП и причинната връзка между

щетите по лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ и наличие на необезопасена дупка на пътното платно. Посочва се, че механизмът на реализиране на ПТП е възприет от застрахователят единствено въз основа на данни от водача твърдения в исковата молба увреден автомобил, който е заинтересовано лице относно настъпилото ПТП. Оспорва се твърдения в исковата молба механизъм на реализиране на процесното застрахователно събитие. Оспорва се иска и по размер. Прави се възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ, като се поддържа, че същият не е управлявал горепосочения автомобил със съобразена спрямо пътните условия скорост, с което е допринесъл за реализиране на вредоносния резултат.

Моли се за отхвърляне на предявения иск. Алтернативно, в случай, че съдът намери предявения иск за основателен, да присъди обезщетение в пълнота от претендирания размер. Прави се възражение с правно основание чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на претендираното от ищцовото дружество адвокатско възнаграждение в настоящото исково производство.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени положителни установителни искове по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД /приложим, съгласно § 22 от КЗ, обн., ДВ, бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 01.01.2016 г./:

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, застраховало неговата гражданска отговорност. За възникване на регресното вземане в настоящия случай е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане между ищеца и собственика на увреденото имущество, в срока на застрахователното покритие на който да е настъпило събитие, което е довело до увреждането на имуществото на застрахованото при ищеца лице, вследствие виновно и

противоправно поведение на лица, комуто ответникът е възложил конкретна работа, при или по повод изпълнението на която, да е настъпило твърдяното в исковата молба събитие и причиненото увреждане на имуществото на застрахованото при ищеца лице, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже правопогасяващи претендираното от ищеца вземане факти, включително и релевираното с отговора на исковата молба възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ.

По делото е представената по делото застрахователна полица № 0306Х0174159 по Комбинирана застраховка „Каско“ на МПС и „Злополука“ от 22.12.2015 г., със срок на валидност 28.12.2015 г. – 27.12.2016 г., с предмет процесния лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ, от която се установява по делото, че към датата на реализиране на процесното събитие /23.01.2016 г./ между ищеца и собственика на МПС – лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ е съществувало валидно правоотношение по застраховка „Каско“ на МПС.

От събраните по делото писмени доказателства се установява също, че в изпълнение на договорното си задължение, ищецът е определил застрахователно обезщетение в размер на 429,39 лв. за щети от ПТП по щета № 10116030100527, заведена във връзка със застрахователно събитие, настъпило на 23.01.2016 г.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява в производството, че на 23.01.2016 г. е било реализирано ПТП, представляващо покрит риск по застрахователното правоотношение. Във връзка с възраженията на ответника в отговора на исковата молба, следва да се отбележи, че застрахователният договор е сключен при условията на клауза „Каско“, която включва като покрит риск именно случаите на пътно-транспортно произшествие – събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало повреда на ППС (видно от

представените по делото общи условия на застрахователното дружество). Събитието е настъпило на територията на СО като застрахованият при ищеца автомобил се е движил в гр. София, по бул. Ломско шосе, с посока от бул. Околовръстен път към ж.к. Обеля, като в района пред № 263 е попаднал в необезопасена и несигнализирана дупка на платното за движение, при което са причинени увреждания по предната дясна ходова част и задна дясна ходова част на лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ.

Описаният механизъм на ПТП се установява от заключението на САТЕ, свидетелските показания на свидетеля П. В. Ц. и представения по делото протокол за ПТП, който представлява официален документ с материална доказателствена сила относно извършените пред длъжностното лице изявления и действия (арг. чл. 179, ал. 1 ГПК). Макар и автоконтрольорът да не е станал свидетел на събитието и изводите му относно механизма да нямат обвързваща доказателствена сила, той е посетил местопроезшествието и е констатирал на място наличието на дупка на платното за движение (видно от посоченото в протокола). Описаният механизъм на ПТП се установява и от гласните доказателства и представената декларация на водача на МПС, която представлява частен свидетелстващ документ, изготвен от трето за процеса лице. От показанията на свидетеля П. В. Ц. /водач на процесния лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ към момента на реализиране на процесното ПТП/ се установява по делото, че ПТП е настъпило поради наличие на дупка на пътя. Свидетелят разказва, че е попаднал в дупка, намираща се на платното за движение, в резултат на което били причинени щети по автомобила. Изложеното от свидетеля Ц. се потвърждава от останалите събрани по делото доказателства, в това число заключението на вещото лице по допуснатата, приета и неоспорена от страните съдебна автотехническа експертиза и представения по делото протокол за ПТП, в който изрично е посочено, че констатираната от автоконтрольора дупка на платното за движение е била несигнализирана и необезопасена.

Съгласно заключението на приетата по делото САТЕ, неоспорено от страните, отразените в протокола за ПТП щети на застрахования при ищеца автомобил съответстват на описания механизъм на ПТП и са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото застрахователно събитие. Ето защо, при съвкупна преценка на събрания доказателствен материал, следва да

се приеме, че процесните вреди са настъпили именно при описания в протокола механизъм на ПТП. Действително в показанията си пред съда, в проведеното на 14.10.2022 г. открито съдебно заседание по делото, свидетелят Ц. посочи, че пътува по пътя, на който е реализирано произшествието и познава същия. От друга страна, обаче, следва да бъдат отчетени обстоятелствата, че произшествието е реализирано в населено място, като вниманието на водача е било ангажирано и с наблюдаване на пътната обстановка, респективно, с наблюдаване на поведението на други участници в движението /включително МПС, ППС, пешеходци и други/. Следва да бъде отчетено и обстоятелството, че произшествието е реализирано по смрачаване, което допълнително ограничава видимостта на водачите. Задължение на ответника е да поддържа пътищата, намиращи се на територията на СО като неизпълнението на това задължение не може да влече негативни последици за водачите и да създава за тях задължение да познават намиращите се на платното за движение дупки.

Съгласно разпоредбата на чл. 31 от Закона за пътищата, във вр. с чл. 48, т. 2, б. „в“ от Правилника за прилагане на закона за пътищата, поддържането на републиканските пътища в границите на градовете е задължение на съответната община. Следователно, несъмнено е, че ПТП е настъпило в рамките на урбанизираната територия на гр. София, поради което отговорност за поддържането му в изправно състояние носи Столична община. Лицата, които стопанисват пътя, следва да го поддържат в изправно състояние, да сигнализират незабавно препятствията по него и да ги отстраняват във възможно най-кратък срок, като в рамките на населените места служби за контрол, определени от кметовете на общините, контролират изправността и състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения и пътната маркировка – арг. чл. 167, ал. 1 и ал. 2, т. 1 ЗДвП. В настоящия случай с оглед установената фактическа обстановка несъмнено е, че ПТП е настъпило поради наличието на необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, съществуването на която се дължи на противоправното и виновно (съобразно презумпцията, регламентирана в разпоредбата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД) бездействие на служител на ответника, който в нарушение на горепосочените законови разпоредби не е изпълнил възложеното му задължение да стопанисва надлежно пътното платно и да го поддържа в изправно състояние, а при наличие на препятствие на него – да го обозначи.

Следователно, ответникът носи отговорност за обезщетяване на причинените щети в пълен размер.

От представените по делото писмени доказателства (заявление за изплащане на застрахователно обезщетение, опис на претенция, възлагателно писмо, опис - заключение, доклад по щета) се установява, че при описаното застрахователно събитие са настъпили вреди на застрахования при ищеца автомобил, които съгласно експертните изводи на вещото лице по САТЕ са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото застрахователно събитие. Вещото лице установява, че към момента на настъпване на процесното ПТП за отстраняването на причинените вреди на база пазарни цени са били необходими 545,06 лева. Заключение на вещото лице не е оспорено от страните, като съдът не намира основания да не го кредитира. Към тази сума следва да се прибавят обичайните ликвидационни разноси за определяне на обезщетението в размер на 10,00 лева. От името на ищеца се претендира сума в по-нисък размер, а именно 439,39 лева, поради което предявеният иск с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД /приложим, съгласно § 22 от КЗ, обн., ДВ, бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 01.01.2016 г./ се явява основателен и доказан до пълния предявен размер от 439,39 лева.

Предвид доказаната основателност на предявения иск, настоящият съдебен състав намира, че следва да разгледа направеното при условията на евентуалност възражение на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от водача на лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ.

По обективния характер на съпричиняването е налице задължителна за съдилищата съдебна практика – т.7 от ППВС № 17/1963г. В константната си практика по приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, а и в създадената по реда на чл. 290 ГПК практика (решение № 45 от 15.04.2009г. по т. д. № 525/2008г. на II т. о., решение № 159/24.11.2010г. по т. д. № 1117/2009г. на II т. о., решение № 206 от 12.03.2010г. по т. д. № 35/2009г. на II т. о., решение № 58/29.04.2011г. по т. д. № 623/2011г. на II т. о., решение № 59 от 10.06.2011г. по т. д. № 286/2010г. на I т. о., решение № 153/31.10.2011г. по т. д. № 971/2010г., решение № 169/28.02.2012г. по т. д. № 762/2010г. на II т. о., решение № 54 от 22.05.2012г. по т.д. № 316/2011г., на ВКС, ТК, II ТО и др.) Върховният касационен съд последователно е застъпвал становище, че намаляването на обезщетението за вреди от деликт на основание чл. 51, ал.2

ЗЗД е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване от пострадалия по смисъла на чл. 51, ал.2 ЗЗД, следва неговото поведение обективно да е в причинна връзка с настъпването на вредите, т.е. пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, като вина на пострадалия в тази насока не се изисква. Или, от съществено значение е конкретното проявление на действието или бездействието на пострадалия, което съставлява пряка и непосредствена причина за причинените вреди. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл.51, ал.2 ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало (наред с неправомерното поведение на деликвента) до увреждането като неблагоприятен резултат. Правните последици от съпричиняването и значението му за размера на обезщетението, което увреденият има право да получи като паричен еквивалент на произлезлите от деликта вреди, изключват допустимостта съдът да обосновава изводите си за съпричиняване с вероятности или с предположения. Във всички случаи съпричиняването подлежи на доказване от ответника, който с позоваване на предпоставките по чл. 51, ал. 2 ЗЗД цели намаляване на отговорността си към правоимащото лице.

При съвкупна преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът приема, че по делото не се установява водачът на лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ да е допринесъл с поведението си за настъпване на вредоносния резултат от реализираното на 23.01.2016 г. събитие. В отговора на исковата молба е изложено общо, че водачът на лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ е допринесъл за реализиране на вредоносния резултат, доколкото поведението на водача не е било съобразено с условията на пътното платно. От показанията на свидетеля Ц. се установи, че непосредствено преди попаденото на управлявания от него автомобил в необезопасената и несигнализирана дупка на платното за движение, същият е управлявал автомобила със скорост от порядъка на 40 км/ч. Действително по делото се установи, че водачът на процесния лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ е познавал пътя, по който се е движел и е знаел за наличието на неравности и дупки на платното за движение. От друга страна, обаче, задължение на ответника е да поддържа пътищата, намиращи се на

територията на СО като неизпълнението на това задължение не може да влече негативни последици за водачите и да създава за тях задължение да познават намиращите се на платното за движение дупки. Още повече, че процесното произшествие е реализирано по смрачаване, при ограничена за водача на лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ видимост, като намиращата се на платното за движение дупка, нито е била сигнализирана, нито обозначена по какъвто и да било начин.

Следователно, съдът приема, че направеното с отговора на исковата молба от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ е неоснователно и не следва да бъде уважено.

Предвид гореизложеното предявеният иск по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД /приложим, съгласно § 22 от КЗ, обн., ДВ, бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 01.01.2016 г./ се явява основателен и доказан до пълния предявен размер от 439,39 лева, респективно следва да бъде уважен, като бъде признато за установено, че ответникът дължи в полза на ищеца горепосочената сума, ведно със законна лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в съда до окончателното изплащане на сумата.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Задължението на делинквента към застрахователя по имуществената застраховка е задължение без срок за изпълнение, към което, с оглед регресния характер на вземането, не може да се приложи разпоредбата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД. В случая моментът на извършеното плащане има значение само за възникване на регресното право, а длъжникът изпада в забава след покана (арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД). По делото се установява, че ищцовото дружество е отправило до ответника покана за изпълнение на паричното му задължение, получена от последния на 22.04.2016 г., като след тази дата ответникът е изпаднал в забава и за част от претендирания от ищеца период, а именно от 26.03.2018 г. до 25.03.2021 г. дължи мораторно обезщетение в размер на законната лихва върху главницата – сумата от 133,78 лева /изчислена по реда на чл. 162 ГПК, посредством лихвен калкулатор на НАП/. Доколкото от ищеца се претендира законна лихва върху претендираната главница, считано

от депозиране в съда на заявление вх. № 23022463/26.03.2021 г. за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК /26.03.2021 г./, то не следва да се присъжда и мораторна лихва върху претендираната главница за деня 26.03.2021 г., доколкото по този начин би се достигнало до присъждане два пъти на лихва за забава върху претендираната главница. С оглед на изложеното и предвид принципа на диспозитивното начало в гражданския процес акцесорният иск следва да се уважи в пълния предявен размер от 103,85 лева и за периода 26.03.2018 г. – 25.03.2021 г., като за деня 26.03.2021 г., искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, следва да се отхвърли.

По отношение разпределението на отговорността за разноските в производството пред СРС:

При този изход на спора, право на разноски в настоящото производство има ищецът.

От името на ищцовото дружество се претендират разноски в настоящото производство за заплатена държавна такса в размер на 50,00 лева, за заплатен депозит за вещо лице по изготвената в производството съдебна автотехническа експертиза в размер на 300,00 лева, за заплатен депозит за разпит на свидетел при режим на призоваване в размер на 120,00 лева и за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100,00 лева. Доколкото съдът намира, че по процесните искове, дължимата държавна такса е в размер на общо 50,00 лева и обстоятелството, че в заповедното производство по ч.гр.д. № 17253/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, ищецът е внесъл държавна такса в размер на 25,00 лева, то в тежест на ответника следва да се възложат разноски за държавна такса в исковото производство в размер на 25,00 лева.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът СО БУЛСТАТ *****, адрес ***** следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца ЗАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. ***** сумата от 545,00 лева, представляваща разноски в исковото производство по гр. д. № 22399/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното

производство по ч.гр.д. № 17253/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

В производството по ч.гр.д. № 17253/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, ищецът е представил доказателства за извършени разноси в общ размер от 125,00 лева, от които 25,00 лева – заплатена държавна такса и 100,00 лева – юрисконсултско възнаграждение.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът СО БУЛСТАТ *****, адрес ***** следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца ЗАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. ***** сумата от 125,00 лева, представляваща разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 17253/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК от името на ЗАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. ***** против СО БУЛСТАТ *****, адрес *****, иск с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД /приложим, съгласно § 22 от КЗ, обн., ДВ, бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 01.01.2016 г./, че СО БУЛСТАТ ***** дължи в полза на ЗАД, сумата от **439,39 лева**, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по застраховка "Каско" за увреден лек автомобил "БМВ 330", рег. № СО9306АХ от застрахователно събитие, реализирано на 23.01.2016 г., в гр. София, на бул. Ломско шосе № 263, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 26.03.2021 г. до изплащане на вземането, за която сума на 31.03.2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 17253/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК от името на ЗАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. ***** против СО БУЛСТАТ *****, адрес *****, иск с правно основание 86, ал. 1 ЗЗД, че СО БУЛСТАТ ***** дължи в полза на ЗАД, сумата от **103,85 лева**, представляваща лихва за забава за периода 26.03.2018 г. – 25.03.2021 г., за която сума на 31.03.2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парично

задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 17253/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за деня 26.03.2021 г.

ОСЪЖДА СО БУЛСТАТ *****, адрес *****, да заплати на ЗАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **545,00 лева**, представляваща разноси в исковото производство по гр. д. № 22399/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

ОСЪЖДА СО БУЛСТАТ *****, адрес *****, да заплати на ЗАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **125,00 лева**, представляваща разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 17253/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____